

00

ใครไม่โทร อินโทร

"ลำดับสุดท้ายของภาคเคมี นายกรรณยุคล จิระโรจน์ เข้าห้องสัมมนา
ได้แล้วค่ะ"

สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ผ่อนลมหายใจออกยาวๆ สูดลมหายใจเข้าอีกรอบ
ผ่อนลม...

"กรรณยุคล"

ยังไม่ทันหายใจออกก็โดนเรียกซ้ำอีกรอบ ไม่ไหวแล้วจะเป็นลม ตื่นเต้น
จนตาเหลือก แต่ก็ต้องบอกตัวเองเอาไว้ว่าทุกอย่างจะโอเค อีกไม่นานมันก็จะ
ผ่านไปด้วยดี

"ลীลา...ลীลาเย้อออ เขาเรียกมึงหลายรอบแล้วจะรอดฤกษ์งามยามดีอะไร
อีกว่า"

เสียงของเพื่อนสะกิดให้ผมได้สติหลังเป็นบ้ากับตัวเองพักใหญ่
ด้วยความที่เป็นคนสุดท้ายของภาคเลยค่อนข้างกดดัน เกิดคนอื่นตอบคำถาม
ดีหมดแล้วมีผมช่วยอยู่คนเดียวจะทำยังไง อาจารย์จะเขี่ยผมออกมัย หลายอย่าง
มันตีวุ่นอยู่ในหัวไปหมด ทว่าจุดนี้คงทำอะไรไม่ได้แล้ว นอกจากเผชิญหน้า
เท่านั้น

"ลীลาที่ไหน แค่ขอเวลาทำใจ" ผมหันไปบอกเพื่อนที่นั่งรออยู่หน้าห้อง
เพียงคนเดียว ขณะนั้นเองเสียงของเจ้าหน้าที่พลันแทรกขัดจังหวะอีกรอบ

"กรรณยุคล จิระโรจน์อยู่ไหนคะ"

"ขอโทษครับ! ผมอยู่นี่ครับ" พอลุกขึ้นจากเก้าอี้ผมก็ก้าวฉับๆ ด้วยสีหน้ามั่นใจ แต่ทุกส่วนในร่างกายกลับสั่นเทาเป็นเจ้าเข้าๆ คิดดูดี ขนาดตอนขาเข้ารับปากยังกระตุกไม่หยุดเลย

เฮ้ยใจเย็นก่อนกู...ใจเย็น...

"คนสุดท้ายของภาคเคมี เชิญนั่งครับ" หลังเปิดประตูเข้ามาในห้องเรียนที่เย็นผิดปกติ เสียงของอาจารย์หนึ่งในสามคนซึ่งนั่งรออยู่ก่อนแล้วก็เอ่ยขึ้น

ผมทำตามคำสั่งโดยง่าย วางพอร์ตโฟลิโอที่เตรียมมาไว้บนตักก่อนทำมึนหน้าสบตากับคนทั้งสาม ทั้งหมดเป็นอาจารย์ผู้ชาย แถมหน้าตายังเด็กมากๆ รวบรวมเพียงจบมาหมาดๆ สองคนซ้ายขวาสวมแว่น ส่วนคนกลางผูกไทลายทแยง ดูแตกต่างอย่างสุดๆ

"ช่วยแนะนำตัวให้พวกผมรู้จักคุณหน่อย"

โดนคำถามแรกเข้าให้ไม่ยากครับคำถามนี้รีบจัดไปอย่าให้เสีย

"สวัสดีครับ ผมชื่อกรรณยุคล จิระโรจน์ครับ"

สั้นไปปะวะ

ดูเหมือนทั้งห้องจะเข้าสู่สภาวะเดดแอร์ฉับพลัน เพราะอาจารย์คงไม่คิดว่าการแนะนำตัวจะเสร็จเร็วขนาดนี้ คือแบบ...เพื่อนแบ่งพูดอะไรไปบ้างเนี่ย แต่พอคิดว่าการแนะนำตัวที่สั้นไปอาจทำให้ตัวเองโดนเตะโด่งออกจากคณะในด้านสุดท้ายเลยต้องรีบแนะนำตัวเองเพิ่มเติมอีกหน่อย

"เออ...ผมชื่อเล่นว่ากรรณ ซึ่งมาจากคำหน้าของชื่อจริง เพื่ออาจารย์ยังไม่รู้ กรรณยุคลแปลว่าหูสองข้างครับ"

เฮ้ย!

ให้ทายแมตช์นี้ตายหรือรอดวะ

"ชื่อมีความหมายดีนะ นิสิตคณะเราแต่ละคนชื่อมีเอกลักษณ์ทั้งนั้น ปีก่อนคนที่มาสัมภาษณ์ชื่ออะไรนะ" เหมือนอาจารย์จะนั่งคุยกันอย่างออกรสออกชาติ ผมเลยมีเวลาพรวลมหายใจเบาๆ เพราะบรรยากาศไม่ได้ตึงเครียดอย่างที่คิด

"อ้อ อนาคตมัย"

"ใช่ๆ อนาคตที่แปลว่าผู้ไม่มีหนี้"

กว่าที่ชื่อถูกความหมายแปลกแล้วนะ "ไอ้อนาคตนี้หนักกว่าถูกอีก ภูมิใจจับจิต
ที่ผมไม่ใช่คนเดียวในความขมขื่นนี้ ปาดน้ำตาบ่อยๆ

"โอเค ขอปรึกษาอะไรมากที่สุดครับ" รำลึกความหลังกับนิสิตสอบสัมภาษณ์
ปีก่อนเสร็จคำถามที่สองก็ถูกยิงใส่อกผมอย่างจัง

"ผม...ไม่ชอบอะไรเป็นพิเศษครับ"

"แล้วทำไมถึงมาเรียนวิศวกรรมเคมี"

"เพราะคะแนนถึงครับ"

กริบ...

รู้สึกของตัวเองได้ก้าวพลาดอะไรสักอย่างแล้วตื่นตันไปเหยียบใส่กับดัก
ที่วางอยู่ตรงหน้าอีกะลอก โง่จนไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่าตัวเอง ก็มันตื่นตัน
อ่า เลยผลลพุดไม่คิดออกไป จะให้รีบแก้ต่างสมองก็เบลงก็เลยปล่อยเดดแอร์
ไปอีกพักหนึ่งจนกว่าอาจารย์จะเริ่มตั้งคำถามใหม่

"มีเพื่อนจากโรงเรียนเดิมเรียนที่คณะนี้ด้วยมั๊ย"

"มีครับ" รู้สึกดีขึ้นที่อาจารย์ยิ้มกว้าง "แต่ว่าเพื่อนฯ เรียนในภาคอื่น
กันหมดครับ ที่มาเรียนเคมีเลยมีผมแค่คนเดียว"

"ถ้าไม่มีเพื่อนจะปรับตัวในคณะได้มั๊ยเนี่ย"

"ผมสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและเพื่อนใหม่ได้เสมอครับ"
ที่พูดมาคนหรือกึ่งก่าวะ

"เก่งมาก"

จู้ยย อาจารย์ยิ้มกว้างกว่าเดิมอีก

"ขอบคุณครับ"

"ที่นี่เป็นธรรมเนียมของคณะเรา คือจะให้คุณลองทำโจทย์เคมีให้ดู
ข้อหนึ่ง" ว่าแล้วควนตรงหน้าไม่รอช้ายื่นกระดาษที่มีโจทย์เขียนเอาไว้มาให้
นี่มันกะเขียดกันชัดๆ

"ให้ผมทำ?"

"ใช่"

"ตอนนี่?"

"ถูกต้อง"

"แล้วถ้าผมทำไม่ได้"

"เดี๋ยวทางเราพิจารณาเอง"

ไฮ~

นำตาไหลไปถึงตีน หย่มมาทำให้เด็กใหม่หัวใจชอกช้ำใจดี

โคตรอยากโทรเข้าไปหารายการที่จ้อยฟ้ออดให้รับรู้ว่าผมนั้นได้ทำการหมั่นไว้ ซีวิตถึงได้เจอเรื่องหวิตตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ที่ต้องตายจริงๆ นะ มันคือตอนนี่

โจทยอะไรวะไม่คุ้นเลย ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าต้องเริ่มจากจุดไหน แต่มาถึงตรงนี้คงทำได้แค่จับดินสอข้างตัวแล้วก้มหน้าก้มตาเขียนพร้อมเสาะเสาะอื่นอีก ทว่าหลังทำได้ไม่เท่าไรอาจารย์กลับเบรกผมเอาไว้ซะก่อน

"ทำโจทยข้อนี้ได้ด้วยหรือ"

"เปล่าครับ ผมมั่ว แม่เตี้ยว่าถ้าถามอะไรแล้วตอบไม่ได้ให้มั่วไปก่อนครับ"

ฮือ...มึงจะพูดความจริงทำไมวะไอ้กรรม ไอ้บัดซบ

แต่พอสิ้นสุดคำตอบอาจารย์ก็พากันหัวเราะไม่บันยะบันยัง สวนกับผมที่แทบร้องไห้ยุรอมร่อ คนใจร้าย โลกเดี๋ยวนี้มันโหดร้ายกับหัวใจดวงน้อยๆ เกินไปแล้ววะ

"โอเคๆ ผมเห็นถึงความพยายามของคุณ โจทย์ข้อนี้นิสิติปีหนึ่งที่ยังไม่ได้เรียนเนื้อหาเชิงลึกยังทำกันไม่ได้หรอก เราแค่อยากทดสอบไหวพริบคุณเท่านั้น"

บอกเลยคะแนนไหวพริบตอนนี้คงมีค่าเท่ากับศูนย์

"ไหน คุณมีอะไรในพอร์ตที่อยากเอามาโชว์เราบ้าง" ใจชื้นขึ้นมานิดนึง แต่ก็สยงพองขนหน่อยๆ ตรงที่เห็นรอยยิ้มของแกนี่แหละ

"นี่ครับ" ไม่รอช้า ผมวางพอร์ตโฟลิโอไว้ตรงหน้าอาจารย์ทันที

"ช่วยฟรีเซนต์ให้พวกผมฟังที่ว่าคุณมีจุดเด่นอะไรบ้าง"

"ผมเป็นคนร่าเริงสดใส เข้ากับเพื่อนได้ง่าย เป็นที่รักของทุกคน"

"ขอที่เป็นกิจกรรมดีกว่า"

"อ้อ ผมเคยไปแข่งตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ แล้วก็เล่นละครเวทีครับ" แล้วอาจารย์ก็เปิดพอร์ตไปที่ละหน้าอย่างตั้งใจก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้าเกียรติบัตร และรูปละครเวทีโรงเรียนที่เคยเล่น

"เก่งหนิ คุณเล่นละครเป็นบทยะไร"

"เล่นเป็นหมาครับ"

ผมรู้สึกได้ว่าคนอายุมากกว่ากำลังกลั้ย้มอย่างสุดความสามารถ อียังจะ "ดี ๆ"

พอร์ตโฟลิโอถูกพลิกไปที่ละหน้าจนถึงหน้าสุดท้าย จากนั้นจึงเปลี่ยนไปดูใบแสดงความคิดเห็นที่เพิ่งแจกให้หน้าห้องก่อนเข้าสัมภาษณ์ ผมเขียนทุกอย่างลงไปบนนั้นหมดแล้ว แต่คงมีจุดหนึ่งที่ติดใจจนอ่านถึงกับทำให้ขมวดคิ้วมุ่น

"ในใบความคิดเห็นเขียนว่าถ้าสอบติดรอบสัมภาษณ์ คุณขอรวมเมตที่นอนเปิดไฟได้ อันนี้คือเล่น ๆ หรือจริงจัง"

"จริงจังครับ"

แล้วอาจารย์ก็ไม่ได้ถามอะไรเพิ่มเติมอีกนอกจากเขียนข้อมูลบางอย่างลงบนไอแพดของตัวเอง จากนั้นจึงยื่นพอร์ตโฟลิโอคืนให้พร้อมเอ่ยบอกสั้น ๆ

"เป็นคนสุดท้ายของภาคเลยนะ ยินดีต้อนรับเข้าสู่คณะวิศวกรรมศาสตร์"

"ผมติดแล้วเหวอครับ"

"ถ้าไม่ติดปัญหาอะไรอะนะ แต่เดี๋ยวรอให้ทางคณะประกาศผลอีกทีแล้วกัน"

"ขอบคุณครับ"

ผมลุกขึ้นยืน ฉีกยิ้มปนน้าตารื้น ๆ ให้คนตรงหน้าก่อนหมุนตัวเดินออกจากห้องประหนึ่งเป็นผู้ชนะการแข่งขัน เพื่อนรักที่เพิ่งทำความรู้จักกันได้ไม่นาน รออยู่ก่อนแล้ว มันโผล่คำถามใส่ด้วยความตื่นเต้นทันทีที่ผมไหลหัวออกมา

"ไอ้กรรมเป็นไงบ้างวะ"

"หุย กระจอก"

"หมายถึงคำถามหรือมึง"

"คำถามดี ง่ายๆ เบๆ"

ตัดภาพไปตอนอยู่ในห้อง แทบร้องให้น้ำตาเป็นสายเลือดตอนอาจารย์ให้ลองทำโจทย์

ผมกับเพื่อนเดินผ่านบริเวณทางเข้าซึ่งเคยนั่งรอก่อนหน้านั้น ทว่าตอนนี้กลับเต็มไปด้วยเด็กสอบสัมภาษณ์จากภาคอื่นที่เข้ามารอจนเต็มพื้นที่ เราเลยต้องพากันเดินเลี่ยงไปอีกทาง ในใจก็ได้แต่ภาวนาขอให้โชคดีไม่โดนเชือดเหมือนหนูะครับ

"ลำดับต่อไปเป็นภาคโยธาละ ถ้าขานชื่อใครแล้วรีบเข้าห้องสัมภาษณ์เลยนะละ คนแรก..."

"..."

"นายโยธา ธนวันต์โยธา"

01

ชีวิตของเด็กมหา'ลัยเพิ่งเริ่มต้น

"บ๊องป่อง~ มีใครอยู่มั้ยค่า"

"มีคนอยู่ครับ"

เสียงขานเรียกจากด้านในผลึกให้แม่หมูนลูกบิดประตูเข้าไปเผชิญหน้ากับคนทีรออยู่ก่อนแล้ว ไอ้ที่นั่งยิ้มแหยอยู่ตรงปลายเตียงนี้ใจรูมเมตผม มันชื่อว่า ก้องเกียรติ เรารู้จักกันตอนสัมภาษณ์เลยตัดสินใจลงชื่อร่วมหอลงโรงด้วยกัน หลังสอบติด

"คุณแม่สวัสดิ์ดีครับ ผมชื่อก้อง เป็นรูมเมตที่น่ารักของกรรมเอง"

"น่ารักที่สุดเลยลูก"

"ขอบคุณครับ ผมสัญญาว่าผมจะเป็นเพื่อนที่ดีของกรรม"

"แม่ไวใจหนูที่สุด"

สรุปใครลูก ใครเพื่อนลูกอะเอาดีๆ

อย่างไอ้ก้องเนี่ยนะเป็นเพื่อนที่น่ารัก อยากขออนุญาตออกไปซอกถูยตรงระเบียบให้ล่าคอติบ ภายนอกถึงมันจะหน้าเหมือนไดโนเสาร์ใส่แว่น แต่งตัวเรียบร้อย แต่บอกเลยว่าไอ้เนี่ยอะโคตรของความเกรียนที่วิเศษจะได้รับเข้ามาในปีนี้น คนภายนอกอาจจะมองว่าแม่งเนิร์ดส์ดี แต่ความจริงนิสัยหูสุดต่างหาก

หากด้วยเกรียนด้วย ถ้าไม่มารู้จักหรือสัมผัสตัวตนของอีกฝ่ายคงโดนตบตาไปอีกนาน

"ก้อง แล้วที่บ้านมีงละ" หลังปล่อยให้แม่ผมพูดจ้ออยู่พักใหญ่ก็ได้เวลา

เปลี่ยนเรื่องสักที

"บ้านกูรีบมารีบกลับ"

วันนี้เป็นวันย้ายของเข้าห้อง โดยทางมหา'ลัยจะกำหนดให้ปีหนึ่งอยู่หอในหนึ่งปี ซึ่งแต่ละคนจะต้องย้ายเข้ามาภายในวันเวลาที่กำหนด ส่วนวันนี้เป็นตาของวิศวะที่ปีนี้รับเด็กเข้ามาตั้งหกหรือยกกว่าคน ความวุ่นวายจึงบังเกิด

ทุกคนจะมีห้องของตัวเอง โดยหนึ่งห้องมีสองเตียง ปีหนึ่งสามารถเลือกรวมเมตตามใจตัวเองได้ ด้วยความที่ไอ้ก้องเป็นเพื่อนที่สนิทสุดในวันสัมภาษณ์และมันสามารถนอนเปิดไฟตอนกลางคืนได้ ผมเลยไม่มีเหตุผลที่จะต้องถ่อไปนอนกับคนอื่นอีก

"จั้นแนะนำให้มึงรู้จักเลยดีกว่า นี่พี่สาวกูชื่อพี่กลอย ส่วนพ่อกูรออยู่ข้างล่าง"

"สวัสดิ์ครับพี่กลอย"

"หวัดดี" พี่สาวผมรับไหว้ แต่สายตาไอ้ก้องแม่งโคตรหวาดผวา
เออรู้ ใครก็ไม่ชินกับพี่ผมหรอก

กลอยเป็นมนุษย์สายฟังก์ แต่งตัวคุมโทนด้วยสีดำตั้งแต่หัวจรดตีน จำได้ว่าพี่กลอยเริ่มได้รับอิทธิพลมาตั้งแต่ตอนไป Work and Travel กลับมาอีกทีคือเปลี่ยนไปเลย ผู้หญิงคนอื่นไม่เขียนคิ้วออกจากบ้านจะรู้สึกไม่มั่นใจ แต่พี่ผมนะเธอ ถ้าไม่กรีดอายไลน์อร์สีดำทึมๆ มันจะรู้สึกตัวเองไปไหนไม่ได้ เพราะหน้าสดอยู่

ทั้งที่คิ้วไลน์นะ หน้าก็ไลน์ด้วย ทว่าแค่กรีดตาก็รู้สึกตัวเองผ่านการแต่งหน้าแล้วทันที เป็นงอง

"พี่กลอยแก่กว่าเราสองปี ตอนนี่เรียนปีสาม" ผมอธิบายให้ไอ้ก้องฟังต่อ
เจ้าตัวเลยย้อนถามกลับขณะมองพี่สาวผมอย่างกล้าๆ กลัวๆ

"เรียนที่นี้หรือครับ"

"ไม่ได้เรียนที่นี้ค่ะ ถ้าเรียนคงจัดการเด็กแถวนี้ง่ายๆ"

"อูยยยยยย"

"กลอยก็ไปแก๊งน้อง ก้องทำตัวตามสบายเลยนะคะ กรรณมานี้ก่อน

เรามีเรื่องต้องตกลงกัน" แม่ยุติสงครามขนาดยอมก่อนรั้งข้อมือผมให้มานั่งลงตรงปลายเตียงของตัวเอง

อีกไม่นานที่นั่นจะเป็นบ้านอีกหลัง ผมคงเหงาน้ำดูที่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาในบ้านของตัวเองเฉกเช่นทุกวัน แต่นั่นแหละ คนเราก็ต้องเติบโตและเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มันเป็นวัฏจักรของโลก

"จำที่แม่กับพ่อบอกได้มั๊ย"

"จำได้ครับ"

"ไหนมีอะไรบ้างช่วยบอกแม่อีกรอบซิ"

"มีความรักได้แต่ต้องไม่ทำให้เสียการเรียนครับ"

"ดีมาก 'ไหนมีอะไรอีก' คือก่อนย้ายข้าวของออกมาอยู่หอในวันนี้แม่กับพ่อก็ย้ายเดือนหลายอย่างเพื่อให้ผมไม่ออกนอกกลุ่มนอกทางเกินไป เพราะชีวิตมหา'ลัยมันมีแต่เพื่อนกับสังคมใหม่ๆ แล้วบ้านผมอยู่ต่างจังหวัดด้วยใจหลายเดือนกว่าจะได้กลับบ้านทีละ เขาเลยเป็นห่วงแหละ

"ห้ามแก๊งเพื่อน"

"ถูกต้อง เราอะชอบแก๊งคนอื่น"

"หนูเปล่า แต่พ่อบอกว่าถ้าคนอื่นมาแก๊งให้ต่อแย่งแย่งๆ สักหมัด"

"อย่าไปเชื่อพ่อบอก แก๊งปัญหาโดยการใช้จ่ายล้างมันไม่ถูกต้อง" แม่นี้ร้องจนตัวโยนเลย สองคนนี้ความเห็นไม่ตรงกันบ่อยอะ เวลาแม่บอกให้หยุด พ่อจะบอกให้เอาเลยๆ ผมเลยไม่รู้ว่าจะเชื่อใครดี เหนือ

"โอเค หนูจะพยายามใช้เหตุผลครับ" แต่ใครทำกูมึงตาย...

"มีอะไรอีก เรื่องความสะอาดละ"

"เสื้อผ้าทั้งหมดที่ใส่แล้วให้แยกผ้าขาวกับผ้าสี มันง่ายต่อร้านซักรีด ส่วนกางเกงในให้ซักเองครับ"

"ห้ามตากกางเกงในไว้ในห้อง" แม่ย้ำเสียงเข้ม

"ครับ หนูจะตากไว้บนระเบียงและหัวเตียงไว้ซัก"

"กรรม เดี่ยวแม่ตีเลย!"

"ล้อเล่นข้าฯ น้า"

"แม่ไม่ตลก"

"เฮ้อ คนเราอะถ้าไม่รับมุกมันก็จะกร่อยหน่อยๆ ข้อเรื่องทีรัก ถ้าสกปรกหนูจะพามันเข้าคาร์แคร์ครับ จะไม่ปล่อยให้เกรอะกรังจนแม่ซ้ำใจ" คราวนี้แม่พยักหน้าพอใจ

Volkswagen Beetle หรือที่ใครหลายคนเรียกว่าไอ้รถเต่าเป็นมรดกตกทอดของพ่อแม่ที่มอบให้กับผม ถึงจะไม่มีชื่อ แต่ผมก็เรียกมันว่า 'ทีรัก' เสมอ คงเพราะมันเป็นตัวแทนความรักของพ่อกับแม่สมัยหนุ่มสาวด้วยละมั้ง

ถามว่าอินมัย คงต้องอินให้เขาหน่อย เห็นวางที่เร็กซ์พูดึงแต่ไอ้รถคันนี้อยู่นั้นแหละ

"หมดแล้วครับที่หนูจำได้" เทาที่เค้นมาสาระสำคัญน่าจะประมาณนี้

"ยังไม่หมด" แต่แม่ดันแย้งซะก่อน

"มีอะไรอีกอะ"

"กินข้าวให้ตรงเวลา ถ้าตื่นสายหาข้าวกินไม่ทันก็ต้องหาอะไรรองท้องห้ามนอนดึกเกินไป แอลกอฮอล์ที่จริงไม่อยากให้กินหรอก แต่เข้าใจว่าวัยรุ่นชอบอยากรู้อะไรลองเพราะเงินแม่จะไม่ห้าม แต่ต้องดูแลตัวเองให้ดี"

"ครับ"

"เรื่องเรียนก็สำคัญ มาเรียนนะลูกไม่ได้มาแกล้งเพื่อนเพราะงั้นห้ามละเลย มีสิ่งคมที่ดีแล้วก็ต้องมีไอคิวที่ดีด้วย แม่ไม่อยากมีลูกโง่" พูดแล้วแม่ก็น้ำตาซึม เฮ้ยตราม้าขึ้นวะ ความโง่ของผมทำให้แม่ต้องเสียน้ำตา

เราพูดกันอีกนิดหน่อยก่อนจะโผล่เข้ากอดกันแบบแน่นประหนึ่งละครหลังข่าว ครึ่งชั่วโมงถัดมาจึงได้ถูกขังมยามตีดินลงจากหอไปบอกลาคนที่บ้านตรงลานจอดรถอีกครึ่ง มองจนกระทั่งรถยนต์ของครอบครัวเคลื่อนตัวไปไกลถึงได้กลับมาที่ห้องพร้อมจิตใจวูบโหวงประมาณหนึ่ง

คำนวณแล้วน่าจะราวๆ หนึ่งนาทีเดียว จากนั้นทุกอย่างก็สลายหายไปกับอากาศ

ไอ้กรรมมีอิสระแล้วไว้ยยยย

"ดี๊ดีตาเชียยนะมึง กูละอยากถ่ายรูปหน้าตอนนี้ส่งให้แม่มึงจริงๆ" ไอ้ก้อง เบะปากล้อเลียน ผมไม่ถือสานอกจากยักคิ้วกว่นตีนกลับ

คนนิสัยต่างกันมันอยู่ด้วยกันไม่ได้หรอก นี่ขนาดสัมผัสได้เพียงเสี้ยวหนึ่ง เท่านั้นผมกลับรู้สึกเข้ากันได้ดีได้ดีกับไอ้ก้องเกียรติฉิบหาย

เราใช้ช่วงเวลาที่เหลืออยู่จัดข้าวของที่ขนขึ้นมาให้เข้าที่เข้าทาง ผมมีเตียงขนาดสามฟุตครึ่งเป็นของตัวเอง โต๊ะหนังสือพร้อมหลอดไฟได้ขาด เก้าอี้อีกหนึ่งตัว ตู้เสื้อผ้าของใครของมัน ห้องน้ำส่วนตัวสำหรับสองคน และที่สำคัญเรามีพื้นที่กลางห้องสำหรับวางโต๊ะญี่ปุ่นและพวกขนมที่ซื้อมาแบ่งกันด้วย

"เออว่าจะถามหลายทีละ" ระวังกำลังง่วนอยู่กับการจัดของ คุณซาซากิ เกียรติพลันตั้งคำถาม

"มีอะไร"

"ทำไมถึงต้องนอนเปิดไฟด้วยวะ" ผมละมือจากไม้แขวนเสื้อหันไปเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย

"มึงไม่เคยนอนเปิดไฟเหรออ"

"เคย แต่กูจะเปิดก็ต่อเมื่อต้องนอนในที่แปลกๆ หรือมึงเป็นแบบนี้"

"เปล่า กูเป็นกับทุกที่...จะว่ายังไงดีวะ" เอาจริงๆ เพื่อนโรงเรียนเก่าแม่รู้เรื่องนี้หมดนะ ผมเลยได้รับฉายาไอ้ตัวแตกหลอดไฟมาด้วยตลอดหกปี ทว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความลับอะไรเลยสามารถเปิดใจบอกกับเพื่อนได้ แล้วยังเป็นเพื่อนที่ต้องนอนด้วยกันตลอดหนึ่งปีก็ยิ่งต้องพูด

"ถ้าไม่อยากเล่าก็..."

"เปล่าๆ คือตอนเด็กกูเคยวิ่งเล่นในห้องเก็บของอะแล้วออกมาไม่ได้ ในนั้นมันมืดมาก ร้องให้คนมาช่วยแต่น่าจะไม่มีใครได้ยิน จิตกูมันเลยปรงแต่จะไปสารพัดว่าข้างๆ กูต้องมีผีอยู่แน่ๆ เลยร้องให้จ้่าล้นบ้าน นั่งซุกตัวตรงมุมห้องอยู่นาน หลังจากนั้นพอกรีบเปิดประตูช่วยกูออกมา"

"..."

"แล้วกูก็ไม่เหมือนเดิมอีกเลย"

"อาการ Phobia ี่เหรออ"

"ไม่เชิง เพราะกูไม่ได้มีอาการกลัวที่มืด ตื่นเต้นหายใจไม่ออกอะไรแบบนั้น แค่จะฝันร้ายทุกครั้งตอนปิดไฟอะ ทุกคนคิดว่าพอโตขึ้นมันจะหายไ้แต่ก็ไม่หาย"

"เคยไปหาหมอมั้ย"

"เคยดิ รักษามาหลายแบบแล้ว เคยไปสะกดจิตด้วยนะ ไม่เห็นได้ผลเลย"

"เวรกรรมของมึงจริงๆ ึ่งไปนอนที่ไหนก็ต้องเปิดไฟตลอดเลยอะดิ"

"ประมาณนั้น"

"ลำบากเลยนะอะ"

"กูชินแล้ว แต่คนอื่นนั่นแหละจะชินกับกูมัย" อย่างที่บอกจิตผมมันปรุงแต่งเองไปแล้วอะ แค่คิดว่าไฟดับแล้วต้องหลับ สมอมนักจินตนาการไปสารพัด ส่วนใหญ่ก็วังวนแต่เรื่องผีสังนางไม้นั่นแหละ ทั้งที่เกิดมาก็ไม่เคยเจอจังๆ ลักที่ หมอเลยบอกว่ามันคืออาการฝังใจที่อาจต้องใช้เวลา

ซึ่งไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่...

จัดของเสร็จแล้วก้องเกียรติชวนลงไปหาอะไรซัดไอศกรีมที่ร้านอาหาร ตอนนี้มีเด็กหลายคนเข้ามาอยู่หออย่างคึกคัก แม้จะไม่ครบแต่ก็ตื่นตาสุดๆ บอกตามตรงผมโคตรชอบชีวิตมหา'ลัยเลยอะ

"หมูปิ้งมั้ววะ" ใ้ก้องถาม ผมจึงพยักหน้าหงึกหงัก

"เฮาๆ"

"เท่าไหร่"

"หนึ่งล้านไม้"

"ไอ้ควาย!"

"กูกินหนึ่งล้านไม้ไม่ได้่อ"

"มึงเดินออกไปข้างนอกนะ เลี้ยวซ้าย มีส้มอยู่ มึงไปสั่งที่โน่นคนเดียวเลย"

"ไรอะ กูทำอะไรผิด"

"แค่ควนประสาทกูก็ผิดแล้วเชียะเฮีย สรุปลคนละห้าไม้แล้วกัน แดกให้"

พุ่งแตกกันไป" แล้วภรรยาคุณทำอะไรได้มัยนอกจากยอมรับหมูปิ้งห้าไม้มากินกับข้าวเหนียว น้ำอัดลมที่นี้แก้วเท่ากะละมังเลยครัปไม่อยากจะพูด ได้เยอะมากแต่ราคาแค่สิบห้าบาทเอง ทว่าพอดูดีไปสองปั๊บหมด ห่า...น้ำแข็งแน่นเชียวน

"มึงเห็นคนนั้นมัย เป็นตัวเต็งดาวคณะเราเลยนะเว้ย" กินไปไ้กั๊งก็ซีไ้โน้ชั้ให้ดู อาหารตามผมละ เพราะคนน่ารักเยอะแยะไปหมด

"มึงรู้จักเขาหรือ"

"ดูตามไอจืออยู่ คนฟอลสามหมื่นกว่าเลยนะมึง"

"ตีะหุว"

"แต่เขาไม่เอามึงหรือ"

"สัต" ดับฝันกลางวันแสบๆจั้งเลย

"นั่น! คนนั้นเป็นแฟนเก่าประธานนักเรียนโรงเรียนกู น่ารักมัย" กัดหมูปิ้งได้อีกคำเพื่อนคนข้างๆ ก็พูดจ้อต่อ มันซีไ้ไปยังผู้หญิงผมหน้าม้าคนหนึ่งซึ่งน่ารักสุด ชาวสุดออย่างกับทาเบ็งเบอร์คูญี่ ความละลานตาทำให้ผมไม่ต่างกับกำลังล่องลอยอยู่บนสวรรค์ชั้นเจ็ดเลยอะ

"น่ารักมาก เขาอยู่คณะเราปะ"

"ไม่นะ จำไม่ได้เหมือนกันว่าอยู่คณะไหน พูดได้เต็มปากว่าคนน่ารักเยอะ แต่ถ้าคนหล่อของคณะจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก..."

"นอกจากใครวะ"

"กูไ้" สิ้นหวังแล้วโลกใบนี้

ณ ขณะนั้นเองที่ผมดันมองเห็นใครคนหนึ่งเดินผ่านเข้ามาในร้านสายตาพอดี เขาตัวสูงมาก ร่างกายสมส่วน สวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงบอลลสีน้ำเงินเดินถือจานข้าวมากับเพื่อนกลุ่มใหญ่ ทว่าเขากลับโดดเด่นกว่าใครเพื่อนดวงตาเฉียวคม จมูกโด่งเป็นสัน กับปากรูปกระจับ ทรงผมเองก็รับกับใบหน้ารูปไข่เป็นอย่างดี

เฮ้ย! จะบอกว่าไ้กั๊งคือหนุ่มหล่อของคณะไม่ได้แล้วนะ เพราะในจังหวะที่คนคนนั้นเดินผ่าน มันก็ตึงสายตาของใครหลายคนไปจนหมด

"นั่นใครวะ" ผมถามด้วยความสงสัย ไม่คาดหวังหรือว่าเพื่อนมันจะรู้

แต่คำตอบที่ได้กลับเกินคาด

"มึงไม่รู้จักเธอ"

"ไม่ เด็กคณะเราเธออะ"

"อืม อยู่ภาคไฟฟ้า"

"..."

"ชื่อไฟฟ้า"

"กุหลอยัง"

"หน้าเหี้ย"

"รอก่อนนะ กูโทรไปฟ้องกลอยแน่ มึงเตรียมตัวตายได้เลยไอ้ก้อง"

"เพื่อนกันมีอะไรค่อยพูดค่อยจากันดิอะ ทำไม่ถึงใจร้ายได้ขนาดนี้อะ"

เรื่องความเจ้าเล่ห์ขอให้บอก เก่งฉิบหาย

วันนี้เด็กปีหนึ่งวิศวะตื่นเต้นกันผุดๆ เนื่องจากรุ่นพี่ได้นัดหมายให้มาเจอกัน ที่คณะด้วยชุดนิสิตถูกระเบียบเป๊ะ เพราะทุกคนต้องถ่ายรูปติดบัตรนิสิตกัน ดังนั้นเลยไม่มีใครน้อยหน้าเพราะรูปมันจะอยู่กับเรายาวนานถึงสี่ปี

ห้องกิจกรรมใหญ่คลาคล่ำไปด้วยนิสิตมากหน้าหลายตา ทว่ายังไม่มีใครจำชื่อใครได้เลยด้วยซ้ำ อย่งว่าแหละครับ เคยทำกิจกรรมไปแค่ครั้งเดียวเอง ยกเว้นแต่คนคุ้นเคยที่คุยกันอยู่บ่อยๆ เท่านั้น

"น้องๆ ที่เพิ่งมาถึงนั่งลงตามภาคเลยค่า พี่ๆ ช่วยชูป้ายภาคให้สูงกว่านี้หน่อยน้องจะได้นั่งถูก" เราเรียนเคมีเลยได้นั่งอยู่ข้างเด็กภาคไฟฟ้า โชคดีที่ไม่มีการเรียงลำดับใดๆ ใครมาก่อนก็นั่งหน้า มาหลังก็ต่อท้ายจึงไม่มีใครวิ่งวนไปทั่วห้องอย่างที่คิด ระหว่างนี้รุ่นพี่เลยฆ่าเวลาด้วยการแจกกระดาษแผ่นหนึ่งมาให้ด้วย

"กรอกข้อมูลของตัวเองลงไปให้ครบนะคะ ชื่อ นามสกุล รหัสนิสิตของน้องๆ ที่ได้รับไปก่อนหน้า แล้วเดี๋ยวเราค่อยจัดแถวตามลำดับอีกทีตอนไป

ถ่ายรูปค่ะ"

ได้ยินแค่นั้นผมจึงวางกระดาษไว้ตรงพื้นห้องแล้วนั่งเขียนโน้ตทำชุดสมาธิ
ซะเลย แต่เขียนไปได้ไม่กี่ตัวข้อศอกคันเสือกไปโดนคนข้างๆ อย่างไม่ตั้งใจ

"โทษทีนะ"

คนถูกกระทำหันมามอง เสี่ยววินาทีนั้นแหละที่ลมหายใจผมสะดุด
แบบทันทีทันใด

ไอ้เหี้ยหล่อมาก หล่อวัวตายควายล้ม มันนั่งอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่วะ
ตอนนั้นที่เคยเจอจากระยะไกลในโรงอาหารผมว่ามันดูดีแล้วนะ ทว่าพอมานั่ง
ใกล้กันจนลมหายใจแทบเป่าขนตากระพือ ผมก็รู้ได้ในทันทีว่าแม่่งสุดจริง

"มองอะไร"

"ปะ...เปล่า" สงสัยจ้องนานเกินไป เลยโดนถามกลับซะงั้น

"ถนัดซ้ายหรือ"

"ใช่"

แล้วอีกฝ่ายก็ขยับตัวห่างจากผมเล็กน้อยเพื่อไม่ให้แขนชนกัน ระหว่างนี้
ผมเลยแอบดูเขารอกข้อมูลลงไปในกระดาษอย่างเสือกๆ ชื่อไฟฟ้าจริงด้วย
แต่ขอหน่อยเหอะอย่าโกรธกันนะ หน้าหล่อมาก เสียงหล่อมาก แต่ตัวหนังสืออะ
ห่วยมากกกกกกก

อย่างกับใช้หัวแม่ตีนเขียน แต่ผมจะไม่พูดหรอก เราไม่ได้รู้จักกันขนาดนั้น
แถมผมยังสาระแนไปแอบมองของเขาเองอีก

เมื่อหันมามักหันงำตาเขียนของตัวเองต่อไปจนเสร็จก็นั่งรอภาคอื่น
ทยอยเดินไปถ่ายรูปติดบัตร ระหว่างนี้เสียงจ้อเจอลดลงขึ้นมาเป็นระลอก
เพราะคนมันเบื่อไง ไอ้ก้องพูดจนน้ำลายแตกฟองก็ยังไม่ถึงคิวสักทีเลยหยิบ
มือถือขึ้นมาเล่นเกม ไอ้ผมนะไม่ติดอะไรเลยเลือกไอ้เซี่ยลไปพลางๆ

"ชื่ออะไรอะ กูชื่อไฟฟ้านะ" เซี่ยลยยย ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าคนที่
เอ่ยคำถาพนี่จะเป็นไอ้หน้าหล่อข้างๆ

"กูชื่อกรรณ"

"ภาคเคมี?"

"เยস্য"

"มึงก็ภาคไฟฟ้าใช้มัยย ตีเนอะชื่อไฟฟ้าเรียนไฟฟ้า เกิดมาเพื่อสิ่งนี้จริงๆ"

"คิดว่ามันเหวอ แต่ความจริงไม่ใช่เหวอก ภูเกิดมาเพื่อเป็นคนหล่อต่างหาก"

"จะอ้วก" ขอเถอะ มุกแบบนี้กลับไปเล่นกับไอ้ก้องเลยนะ

"ใจร้ายวะ มาอ้วกใส่กันได้ไง"

"มันหน้าจุง"

"มึงก็กวนตีนจุง"

"ยุ่งอะไรกับผมอะคร้าบ"

"ก็อยากยุ่งอะคร้าบ"

ความจริงไฟฟ้าแม่งไม่ใช่พวกหน้าตาดีแต่ศัพคุณเลยนะเว้ย มันก็เด็กปีหนึ่งธรรมดาเหมือนคนอื่นๆ นั่นแหละ มีตลก มีตบมุก มีความเป็นกันเอง ซึ่งแม่งเหมาะแก่การสร้างสัมพันธ์อันดีเพื่อนเป็นที่สุด

"อยู่หอชั้นอะไรวะ เผื่อว่างๆ จะแวะไปเตะปาก" ดูไอ้ไฟฟ้ามันพูดเข้าคนที่จะโดนคนแรกคือมึงเลย

"อยู่หอหก ชั้นสาม"

"อ้าว ภูก็หอหกชั้นสี่ ว่างอยู่บนหัวมึงทุกวัน"

"ดีๆ ถ้าว่างก็ลงมาเคาะบ้างนะ ห้อง 311 เจ้าของห้องหล่อ ใจดี มีเสน่ห์"

"เท่ที่สุด" มึงว่ามันชมจริงปะ

สีหน้าโคตรตอแหล แต่ผมจะไม่เถียงกลับเพราะความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย

"ต่อไปเป็นภาคเคมี น่องๆ ลูกขึ้นยืนเลยค่า แล้วเรียงตามหมายเลขที่ขึ้นอยู่ใน Reg เลย" ความสนใจเกี่ยวกับไฟฟ้าถูกทำลายไปจนหมด ผมกับเพื่อนรีบลุกขึ้นยืน เดินจงกรมออกจากแถวเพื่อรอดำเนินรูป มุมหนึ่งของห้องมีฉากขาวๆ ตั้งอยู่ ด้านหน้ามีกล้องเชื่อมต่อกับแล็ปท็อปเอาไว้ รอเวลาให้แต่ละคนเดินเข้าไปโดนเชือดอย่างละมุนละม่อม

เหนื่อยใจจริงๆ กับการถ่ายรูปโดยไม่มีกรับปรับแต่งใดๆ เนี่ย

จะทำร้ายกันยังไงก็ได้ หน้าอ้วน คอสั้น ปากแจ๋ ตากล้องเขาไม่บอกเหวอ เพราะมีหน้าที่กดชัตเตอร์อย่างเดียว

"กรรมคุณล"

คนที่สองของภาค หลังจัดลำดับใหม่ตัวอักษร ก ไก่ ก็มาก่อนใครเพื่อน
ผมเดินไปยืนอยู่ตรงจุดที่รุ่นพี่มาร์คปากกาเอาไว้ ทำตัวตรง จัดเสื้อผ้า
หน้าผมให้เข้าที่ จากนั้นก็มองไปยังกล้อง กำหนดจิตตัวเองว่าถูกล่อ ภูเท่ที่สุด
ในสามโลก

แชะ!

"เสร็จแล้วครับ"

"ชะ...แชะเดียวเองเหรอกครับ ไม่มีเผื่อเสียเหรอก"

"ไม่มีครับ ไปได้"

ยอมทำตามคำสั่งด้วยการเดินออกไป...ไปอ้อมข้างหลังเพื่อดูหน้าตัวเอง
โหหห นี่หน้าคนหรือตัวละครในจักรวาลหนังผีของเจมส์ วานอะ พี่ครับ
ถ้าถ่ายแบบนี้พี่ตัดหัวผมออกไปเลยแล้วปั้นหน้าขึ้นมาใหม่เหอะ โกรธ โกรธจน
น้ำตาแทบไหล แต่ทำได้แค่เดินกลับแถว

ไม่ยอมนั่งหน้าด้วยนะ จะนั่งที่เดิม

"เป็นอะไร หน้าเหี้ยเหรอก" ไอ้ไฟฟ้าก็เหมือนจะรู้เลยพูดแทงใจดำกัน
อีกจ๊ก! กะชวกกันด้วยมีดเลยมัยจี้

"กล้องแม่งหลอก ตัวจริงล่อฉิบหายถ่ายออกมาหน้าแย่มาก"

"แค่ยอมรับความจริง"

"ความจริงคือกูดูดีกว่ารูปที่ถ่ายไง"

"งั้นมึงมองนี่" ผมไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายตั้งใจจะทำอะไร ทว่าแปลกใจตัวเอง
ฉิบหายที่กลับยอมทำตามคำสั่งอีกฝ่ายโดยง่าย

ไฟฟ้าหยิบมือถือขึ้นมา จิ้มนิ้วไปบนหน้าจอก่อนมือเร็วจะยื่นมือถือ
ซึ่งเปิดภาพภาพหนึ่งมาให้ดู มันคือภาพถ่ายทะเลที่โหนดแห่งซึ่งสวยงามๆ

"มึงดู กล้องมือถือกูเวลาเราตั้งใจถ่ายอะไร มันจะมีโหมดหรือเซ็นเซอร์
คอยตรวจจับภาพเอาไว้"

"ยังไง"

"ก็อย่างถ้ากูถ่ายทะเล กล้องมันก็จะขึ้นคำว่าทะเลให้ เพื่อปรับให้มัน

อยู่ในโหมดภาพที่ถ่ายน้ำกับคลื่นสวยขึ้น"

"อ้อ อย่างนี้เอง"

"อันนี้โหมดน้ำตก" แล้วไฟฟ้าก็เลื่อนภาพถัดมาให้ผมดู "และนี่ก็วัด"

"โห สวยวะ" มือถืออัจฉริยะ ถ่ายภาพให้สวยขึ้นได้ด้วย

"แต่ถ้ากูลองถ่ายมึง"

เจ้าตัวหนักกล้องมาจ่อหน้าผม เสียงชัตเตอร์ดังขึ้นจังหวะหนึ่ง

"นี่ไง" ผมชะโงกหน้ามองเข้าไปในจอ

"โหมตสัตว์เลี้ยง"

เดี๋ยวนวรววรววรววรวว

"มึงตั้งใจด่ากูปะเนี่ย"

"กูเปล่า แต่กำลังจะบอกว่าขนาดกล้องยังจับหน้ามึงเป็นสัตว์เลี้ยง

DSLR ตัวไหนก็ถ่ายมึงให้ดูดีไม่ได้หรอก"

"ไอ้ไฟฟ้า ไอ้เวอร์ มึงด่ากูเป็นสัตว์เลี้ยง!"

"กูไม่ได้ด่า กัล้องมันบอก"

"กูจะฟ้องพี่กู มันไม่จบแค่นี้แน่"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)